

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. OD 956/18-2/67.1/18268 Rg KULK 86864/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2020, č. j. 28 A 1/2019 – 32,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2020, č. j. 28 A 1/2019 – 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 10. 2018, č. j. OD 956/18-2/67.1/18268 Rg KULK 86864/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 18. 9. 2018, č. j. OD/18/24692/AZD (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán odpovědným za spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného přestupku se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť nezjištěný řidič uvedeného vozidla dne 5. 1. 2018 v 17:57 hod. na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku určeném v prvostupňovém správním

rozhodnutí uvedenými souřadnicemi překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci (stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h), když mu automatizovaným technickým prostředkem byla naměřena rychlost jízdy 62 km/h, přičemž při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 59 km/h. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal zrušení obou správních rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal nesprávnost úvahy ohledně výše uložené sankce spočívající v nezohlednění polehčujících okolností, nezákonnost výše částky požadované ve výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu, omezení na způsobu platby dle této výzvy, nezákonnost rozdělení plateb (pokuta a náhrada nákladů řízení) dvěma variabilními symboly v prvostupňovém správním rozhodnutí, nedostatek oprávnění obecní policie k pořizování záznamu pro nedodržení podmínky stanovené § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neprokázání naměřené rychlosti, postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, nezjištění formy zavinění řidiče a absenci této skutečnosti ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí a taktéž neoznačení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č. j. 28 A 1/2019 – 32 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. Byť se zabýval všemi výše nastíněnými žalobními námitkami, níže je shrnuto pouze to vypořádání žalobních námitek, proti němuž žalobce brojí kasační stížností [jedná se o námitky 1) nezákonnosti výše částky požadované ve výzvě dle § 125h zákona o silničním provozu, 2) nedostatku oprávnění obecní policie pořizovat záznam pro nedodržení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii].

[4] Konstatoval, že prvostupňový správní orgán vyzval podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu žalobce k zaplacení určené částky ve výši 1000 Kč, a současně jej poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla; jednalo se o výzvu obsahující veškeré zákonné náležitosti a žalobce v ní byl poučen i o možném zahájení řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Nejedná se přitom o povinnost provozovatele vozidla oznámit identifikační údaje řidiče nebo zaplatit určenou částku, nýbrž pouze o alternativní možnosti, které mu zákon nabízí; nejednalo se tedy o uložení povinnosti vyměřenou částku bez dalšího zaplatit. K výši částky stanovené předmětnou výzvou krajský soud uvedl, že se pohybuje v zákonném rozmezí (tj. ve výši pokuty, kterou by bylo možno uložit příkazem na místě). Podotknul, že dokonce i při ukládání sankce ve správním řízení je správnímu orgánu svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen; jestliže přitom částka nepřesahuje pásmo bagatelity, nelze klást přemrštěné požadavky na odůvodnění výše uložené sankce, natož pak na výzvu, která samotnému zahájení správního řízení předchází a povinnost k úhradě ani neukládá. Žalobce navíc na výzvu k zaplacení určené částky vůbec nereagoval, nevyvinul žádné úsilí směřující k uhrazení určené částky ani za tímto účelem nekontaktoval správní orgán, pročez soud uzavřel, že předmětná výzva nemohla zasáhnout jeho veřejná subjektivní práva. Nadto výzva k zaplacení určené částky, která

pokračování

správnímu řízení předcházela, nemá žádný vliv na obsah žalobou napadených správních rozhodnutí, tedy není nijak relevantní pro posouzení jejich zákonnosti nebo správnosti.

[5] Dále shrnul, že dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), v případě, jsou-li k pořizování záznamů obecní policií zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon přitom nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření, rozhodně není potřeba web spravovaný orgány veřejné moci; bezpochyby lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace např. na internetových stránkách. Krajský soud uvedl, že je mu z úřední činnosti známo (jak již opakovaně ověřoval dokazováním při ústních jednáních v soudních řízeních v obdobných věcech týkajících se měření rychlosti v obci Malá Skála, např. ve věci pod sp. zn. 28 A 15/2017 nebo sp. zn. 28 A 19/2017), že umístění stacionárních silničních rychloměrů je zveřejněno a zcela jednoduše dohledatelné na internetových stránkách města Turnov (www.turnov.cz), kde záložka „Městský úřad“ obsahuje odkaz na „Radary“. Po otevření tohoto odkazu se zobrazí informace o tom, kde jsou v Turnově a okolí umístěny stacionární silniční rychloměry (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Malá Skála). Takovýto způsob uveřejnění umístění rychloměrů lze označit za zcela dostatečný. Soud proto naznal, že informace o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála byla vhodným způsobem uveřejněna. Dodal, že v průběhu správního řízení žalobce v tomto směru nevznsl žádné námitky či pochybnosti, proč se k této otázce mohl žalovaný vyjádřit až po podání žaloby; ve svém vyjádření přitom uvedl, že umístění stacionárních silničních rychloměrů je zveřejněno právě na zmíněných internetových stránkách města Turnov.

II. Kasační stížnost žalobce

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Přednesl, že provozovatel vozidla má právo vyhnout se projednání přestupku zaplacením tzv. „určené částky“; zákonodárce přitom stanovil pravidla pro stanovení její výše tak, aby tato byla nižší než sankce ukládaná v přestupkovém řízení. Nesporuje, že výše určené částky neprochází natolik detailní úvahou, jako sama sankce ukládaná v přestupkovém řízení; zároveň nejsou tak přísné nároky na její odůvodnění. To však neznamená, že výše určené částky může být výrazem libovůle, správní orgány mohou automaticky stanovovat částky na samé horní hranici zákonného rozmezí a nepřihlížet k závažnosti porušení pravidel silničního provozu. Poukázal, že Ministerstvo dopravy ve svém metodickém pokynu č. j. 8/2013-160-OST/5 doporučilo stanovit výši určené částky v rozmezí jedné čtvrtiny až jedné poloviny sankčního rozmezí za přestupek ukládaný příkazem na místě. Prvostupňový správní orgán v projednávané věci při stanovování výše určené částky nerespektoval právní předpis a nepřihlížel k závažnosti jednání (které nebylo v ničem závažnější než „průměrné“ jednání vykazující znaky téhož přestupku). Pro zjevný nepoměr výše určené částky k individuálním okolnostem případu tedy lze tvrdit, že stanovená částka je výsledkem libovůle správního orgánu, proč se vybočuje z mezí přípustných mantinelů správního uvážení. Argumentace, že nešlo o uložení povinnosti k úhradě dané částky, je dle stěžovatele nepřipadná, neboť existuje řada správních poplatků, které navrhovatel nemá povinnost hradit (jde pouze o jeho právo, pakliže chce dosáhnout

zamýšleného cíle); to však neznamená, že správní poplatek může být stanoven ve výši, která je v rozporu se zákonem. Pokud se správní orgán rozhodne požadovat částku vyšší, než je doporučeno metodikou ministerstva, měl by odůvodnit, jaké okolnosti věci jej k tomu vedly. Pochybení, kdy požadoval nepřiměřenou úhradu, pak nelze ospravedlnit ani tím, že šlo pouze o bagatelní částku. Stěžovatel dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 – 30 (týkající se však uložené pokuty jakožto sankce), z něž obsáhle citoval.

[7] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud aproboval rozhodnutí, které nestojí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Za nepřipadné považuje zveřejnění informace, že v obci Malá Skála je automatický technický prostředek, na webové stránce obce Turnov. Ten, kdo se bude chtít seznámit se situací v jedné obci, nemůže být dle stěžovatele nucen procházet webové stránky všech okolních obcí. Zdůrazňuje přitom, že ani tuto skutečnost krajský soud neprokázal. Stěžovatel si na webu Nejvyššího správního soudu vyhledal krajským soudem odkazované rozsudky, přičemž ani z jednoho se nepodává, že by soud dokazoval existenci dané informace na uvedených webových stránkách. Posouzení žalobní námitky krajským soudem tedy není výsledkem řádného dokazování. Nelze totiž obcházet povinnost vést dokazování při jednání tím, že soud pouze odkáže na jednání v jiné věci, kde ovšem takové dokazování taktéž neprovedl (neb z vyhledaných rozsudků se nic takového nepodává). Nadto stěžovatel uvádí, že i kdyby měl krajský soud pravdu v tom, že na webové stránce obce Turnov je příslušná informace obsažena, z ničeho nevyplývá, že tam byla umístěna i ke dni spáchání přestupku; právě tato otázka, zda byl stěžovatel o zřízení automatizovaného technického prostředku informován před realizací jízdy, je přitom klíčová.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na napadené rozhodnutí a ztotožňuje se s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci - konkrétně neprokázáním toho, zda byl dodržen § 24b odst. 2 zákona o obecní policii (tedy byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému), resp. s tím související tvrzenou vadou (nedokazování této skutečnosti) řízení před krajským soudem.

pokračování

[13] Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí „*obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.*“ Dle odst. 2 téhož ustanovení „*jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*“

[14] Kasační soud předesílá, že při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout rovněž k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci. V projednávané věci se stěžovatel k nařízenému ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil, nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a předložit k nim své vyjádření, proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Za popsané situace nelze správním orgánům vytýkat, že se podrobně nezabývaly skutečnostmi, které nebyly v průběhu správního řízení nikterak zpochybněny, a tyto proto považovaly za nesporné. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli v tom, že by správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], když se výslovně nezabývaly dodržáním povinnosti dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, když její nesplnění stěžovatel ve správním řízení nenamítal. Úkolem správních orgánů totiž není předjímat a vyvracet veškeré myslitelné námitky přestupce, a tím *de facto* nahrazovat jeho úlohu a pozici. Při podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností odvolacího orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy; věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává odvolací správní orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016 - 28, body 27 až 30). Krajský soud by proto nikterak nepochybil, kdyby za situace naprosté absence procesní aktivity stěžovatele ve správním řízení přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k těm skutečnostem, které stěžovatel zpochybnil teprve v podané žalobě, a tudíž k nim správní spis nemohl obsahovat příslušné důkazní prostředky (otázka vhodného zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech). Takový postup plně konvenuje usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, neboť krajský soud by neprováděl vyčerpávající dokazování týkající se samotného spáchání skutku, nýbrž by doplnil dokazování toliko ve vztahu k namítané nezákonnosti použitého důkazního prostředku - záznamu z rychloměru (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 - 43, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39).

[15] Krajský soud však v projednávané věci dokazování ohledně stěžovatelem v žalobě namítaného nedodržení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii - neuveřejnění informace o zřízení automatického technického systému - neprováděl (ostatně rozhodl ve věci bez nařízení jednání), ale pouze uvedl, že mu je z úřední činnosti známo (jak již opakovaně

ověřoval dokazováním při ústních jednáních v soudním řízení v obdobných věcech týkajících se měření rychlosti v obci Malá Skála, např. ve věci pod sp. zn. 28 A 15/2017 nebo 28 A 19/2017), že umístění stacionárních silničních rychloměrů je zveřejněno a zcela jednoduše vyhledatelné na internetových stránkách města Turnov (www.turnov.cz), kde záložka „Městský úřad“ obsahuje odkaz na „Radary“. Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda tento prostý odkaz soudu na jiná jím vedená řízení (resp. konstatování znalosti dané skutečnosti z úřední činnosti) nepředstavuje vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že již v rozsudku ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, dospěl k těmto závěrům: „Pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.), aniž by účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovýchto skutečností rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. Soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známy a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se v skutku jedná o skutečnosti známy soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.“

[17] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že v napadeném rozsudku odkazované věci (v nichž se měla uskutečnit dokazování, na jejich základě krajský soud vyslovil znalost sporné otázky z úřední činnosti) byly předloženy k přezkumu kasačnímu soudu; o stížnosti proti rozsudku téhož krajského soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 28 A 15/2017 – 73, doposud Nejvyšší správní soud nerozhodl [řízení je vedeno pod sp. zn. 8 As 140/2019], avšak rozsudek krajského soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 28 A 19/2017 – 77, byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 – 35. V něm Nejvyšší správní soud v odst. [17] – [20] konstatoval následující:

Na podkladě uvedené žalobní námítky přistoupil krajský soud při jednání dne 25. 4. 2019 k doplnění dokazování za účelem zjištění, zda byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů vhodným způsobem uveřejněna.

Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud provedl důkaz webovými stránkami www.turnov.cz a konstatoval, že je na nich zveřejněna informace o umístění radarů (...). Součástí soudního (ani správního) spisu však není žádná relevantní listina či jiný nosič zachycující samotný důkazní prostředek (uvedené webové stránky). Není tedy možné posoudit, z jaké podoby webových stránek krajský soud vycházel a jaké informace se na těchto webových stránkách při provádění dokazování nacházely. Pokud je prováděno dokazování webovými stránkami, je nezbytné, aby jejich stav byl odpovídajícím způsobem zachycen (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 – 30). Nutnost relevantním způsobem zachytit obsah webové stránky k rozhodnému okamžiku vyplývá především z proměnlivosti webových stránek v čase (k tomu srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 – 70, ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 – 30, ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 As 421/2018 – 30, či ze dne 11. 10. 2019, č. j. 2 As 80/2018 – 35). Pokud krajský soud žádným způsobem nezaznamenal obsah webových stránek, není Nejvyšší

pokračování

správní soud schopen ověřit, jaké informace se na webových stránkách v daném okamžiku nacházely.

Z výše citované pasáže napadeného rozsudku nadto vyplývá, že krajský soud vycházel z podoby webových stránek a informací uvedených na webových stránkách ke dni jednání, tedy ke dni 25. 4. 2019. Takový postup však nelze aprobovat. Přestože lze obecně konstatovat, že uveřejnění informace na webových stránkách obce je možné považovat za vhodný a dostatečný způsob uveřejnění ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, jak vyplývá také z rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 41, je nutné zdůraznit, že z hlediska splnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je relevantní obsah webových stránek pouze v určitém čase, a to konkrétně k okamžiku spáchání přestupku, respektive správního deliktu. S ohledem na výše uvedenou proměnlivost webových stránek v čase není informace získaná provedením důkazu později zachyceného stavu webových stránek s to sama o sobě způsobila osvědčit naplnění povinnosti obecní policie dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť neprokazuje, že došlo k uveřejnění informace před spácháním přestupku. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020 - 47, který se zabýval obdobnou situací co do aktuálnosti znění webových stránek jako v nyní posuzovaném případě. Srov. přiměřeně rovněž rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39.

S ohledem na výše uvedené pak zdejšímu soudu nezbylo než konstatovat, že krajský soud pochybil, když provedl důkaz webovými stránkami, avšak žádným způsobem nezachytil jejich obsah a tento neučinil součástí soudního spisu, a dále když dovodil, že v projednávané věci byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii ke dni spáchání přestupku na podkladě obsahu webových stránek k pozdějšímu datu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která ve svém důsledku mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[18] Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené za to, že v nyní projednávané věci nelze akceptovat konstatování krajského soudu, že mu je vhodné uveřejnění informace o umístění stacionárního silničního rychloměru v obci Malá Skála známo z jeho úřední činnosti. Předně o této znalosti není ve spise krajského soudu založen zhola žádný podklad (soud transparentně neučinil poznatky získané v rámci jiných řízení součástí přezkoumávané věci tak, že by do spisu založil např. zachycený zjištěný obsah webových stránek doplněný protokolem o jednání, na němž bylo předmětné dokazování realizováno); dále s těmito poznatky neseznámil stěžovatele. Především však nelze za skutečnost známou soudu z úřední činnosti – tedy nespornou a nedokazovanou v nynějším řízení - akceptovat povědomí krajského soudu o výstupu z dokazování (jím učiněného v řízení pod sp. zn. 28 A 19/2017), které následně shledal Nejvyšší správní soud ze shora citovaných důvodů (procesních i věcných) stižené vadou, jež mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud tedy tím, že v projednávané věci řádně nedokazoval dodržení podmínky stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, ale pouze konstatoval z jeho úřední činnosti existující znalost této skutečnosti, jež však sama nemůže obstát, neboť byla získána skrze vadné dokazování, zatížil i nyní přezkoumávané řízení vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[19] V důsledku shledané vady řízení před krajským soudem se Nejvyšší správní soud již nezabýval druhou kasační námitkou stěžovatele, neboť by to za tohoto procesního stavu bylo předčasné; krajský soud totiž musí nejprve posoudit, zdali byla obecní policie s ohledem na § 24b odst. 2 zákona o obecní policii vůbec oprávněna k pořizování záznamu, jenž je stěžejním podkladem pro celé správní řízení vedené se stěžovatelem.

[20] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet (včetně návrhu na postoupení jejich žádosti o anonymizaci státní správě soudu) Nejvyšší správní soud uvádí, že se k tomuto v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017 a sp. zn. 9 As 413/2018. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho advokáta. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, a mnohé další).

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, pročež zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu